Mariana Neț

CONSTRUCȚII LINGVISTICE CU VERBUL *A TREBUI* ÎN CĂRȚILE DE BUCATE ROMÂNEŞTI

În cărțile de bucate (româneşti), precizările obiective cu privire la cantitatea sau volumul ingredientelor, la timpul de preparare şi la dimensiunile produsului finit sunt de dată relativ recentă (a doua jumătate a secolului XX). Prin tradiție, autorii rețetelor se bazează pe competența în materie a bucătarilor şi a gospodinelor şi dau indicații destul de vagi, al căror sens este accesibil numai celor „inițiați". În plus, în aprecierea „măsurilor" (cantitate, volum, dimensiuni, durată), intervine o doză de subiectivitate.

În cele ce urmează, ne vom ocupa de acele expresii ale subiectivității – de regulă, circumstanțiale de cantitate – din literatura gastronomică românească verbalizate de construcții lingvistice cu verbul *a trebui.* Perspectiva va fi diacronică.

cât trebuie (de) etc., expresie

În prima carte de bucate tipărită pe teritoriul actual al României, M. Kogălniceanu şi C. Negruzzi folosesc adesea expresia *cât trebuie (de)*. Această expresie – cu variantele *cât trebuieşte (de), cât va trebui (de), cât să fie...* etc. – desemnează cantități variabile, diferite de la caz la caz, în funcție de preparatul avut în vedere şi de rețetă; cantitățile nu sunt niciodată numite, cuantumul lor putând fi aproximat numai de cunoscători: bucătari cu experiență sau degustători avizați. Evident, în realitatea concretă, aceste două funcții sunt îndeplinite, de cele mai multe ori, de una şi aceeaşi persoană, iar coeficientul de subiectivitate în aprecierea măsurii – chiar dacă relativ, depinzând, între altele, de tradiția culinară dintr-un anumit moment[1] – este totuşi implicit prezent.

Dăm mai jos câteva exemple semnificative:

„[...] puțin zahăr, *cât trebuie de* dulce [...].",
(Kăgălniceanu – Negruzzi [1841] 2005: 44)

„[...] pune zahăr, *cât va trebui de* dulce [...].",
(Kogălniceanu – Negruzzi [1841] 2005: 44)

„[...] zahăr *cât trebuieşte*[...].",
(Kogălniceanu – Negruzzi [1841] 2005: 53)

„[...] pui zahăr *cât să fie* dulce [...]."
(Kogălniceanu – Negruzzi [1841] 2005: 50)

[1] De exemplu, în zilele noastre, prăjiturile sunt mult mai puțin dulci decât erau cu peste un secol şi jumătate în urmă.

LR, LXVI, nr. 1, p. 33–40, Bucureşti, 2017

BDD-A26951 © 2017 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 02:12:07 UTC)

În acest stadiu al cercetării, nu putem preciza dacă asocierea expresiei *cât trebuie (de)* şi a variantelor acesteia exclusiv cu substantivul *zahăr* şi cu calitatea de a fi „dulce” este întâmplătoare sau nu. Teoretic, ar fi perfect licită şi asocierea expresiei/expresiilor în discuţie cu substantive precum *miere* (pentru calitatea de a fi „dulce”), *sare* (pentru însuşirea de a fi „sărat”) etc., dar nu am întâlnit nicio exprimare de acest tip în literatura gastronomică pe care am consultat-o. Mai mult, am întâlnit expresia *cât trebuie (de)* şi variantele acesteia exclusiv în cartea de bucate a celor doi scriitori moldoveni.

În traducerea publicată la Iaşi la cinci ani după lucrarea celor doi cărturari amintiți, postelnicul Manolachi Drăghici implică adesea destinatarul în mod explicit, conferind astfel un grad sporit de subiectivitate aprecierii cantitative verbalizate în enunț:

„[...] strică ouă *câte-ți trebuie* pentru scrob [...].”,

(Drăghici [1846] 2005: 195)

„[...] curăță de coajă mere frumoase *câte ți-or trebui* [...]”.

(Drăghici [1846] 2005: 204)

Constatăm că între cele două enunțuri există diferențe de timp şi mod verbal. În plus, forma *ți-or trebui*, din cel de al doilea exemplu, poate fi interpretată fie ca un indicativ viitor, fie ca un condițional prezent, ceea ce arată că limbajul gastronomic permite variații la nivel gramatical.

Acelaşi autor foloseşte însă şi expresia cu funcție adjectivală sau adverbială *cât ar trebui.* Dăm mai jos două exemple:

„[...] puind farină [în apa care fierbe] *cât ar trebui* până se va face un aluat vârtos şi strâns bine [...].”

(Drăghici [1846] 2005: 201),

„Fierbe patru rărunchi de viță pe jumătate *cât ar trebui*”.

(Drăghici [1846] 2005: 88)

În primul caz, adverbialul *cât ar trebui* aproximează cantitatea; în cel de al doilea caz, aproximează durata. În ambele exemple, destinatarul este implicit la nivelul global al enunțului – pentru că verbul este la imperativ –, dar nu are nicio marcă explicită în enunț.

Cu mici variații stilistice, expresia *cât trebuie* este destul de răspândită şi în prima jumătate a secolului XX. În majoritatea cazurilor, expresia *cât trebuie* are statutul de adverbial. „Complicitatea” dintre emițător şi receptor este evidentă în toate cazurile: *cât trebuie* se citeşte: „(atât) cât tu şi cu mine [receptorul şi emițătorul rețetei] ştim că trebuie”; acesta este înțelesul expresiei *cât trebuie* şi al variantelor ei stilistice.

La Ecaterina Comşa, expresia *cât trebuie* este echivalată explicit cu locuțiunea adverbială *potrivit de*, care îi urmează imediat:

„[Orezul este] luat de pe foc sărat *cât trebuie* şi *potrivit de* piperat [...]”.

(Comşa 1902: 165)

În lucrarea semnată de A. St., expresia în discuție este asociată cu „apa pentru supă”, a cărei cantitate nu este nevoie să fie indicată explicit, pentru că face parte

BDD-A26951 © 2017 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 02:12:07 UTC)

din competența oricărei gospodine. Statutul de adjectival al expresiei – mai exact, oscilația între statutul de adjectival şi cel de adverbial – este marcat prin acord:

„[...] se pune apă *câtă trebuie* pentru supă [...]".

(A. St. 1915: 16)

La alți autori, cantitatea indicată prin expresia cu statut adjectival/ adverbial *cât(ă) trebuie* este „micşorată" – tot aproximativ – între paranteze. Sensul poate fi deci diferit de la caz la caz, în funcție de contextul cultural, nu de cel lingvistic. În exemplul de mai jos *câtă trebuie* înseamnă, explicit, „puțină":

„[...] se opreşte zeamă *câtă trebuie* (puțină)".

(Procopiu 1931: 16)

Într-o lucrare de gen din 1934, Simona Racoviță explicitează expresia *cât trebuie* printr-un adverb de întărire cu formă populară (*atâta*) şi printr-o propoziție circumstanțială de scop (*ca să aibă gust bun*). De fapt, cantitatea este aproximată de adverbul *atâta,* care funcționează ca centru de grup, determinat de propoziția complexă *cât trebuie ca să aibă gust bun*:

„[...] hrean *atâta cât trebuie ca să aibă gust bun*".

(Racoviță 1934: 208)

În 1936, Sanda Marin oscilează între expresia *cât(ă) trebuie:*

„[...] se pune sare *câtă trebuie* [...]"

(Marin [1936] 2005: 62)

şi aceea, sinonimă, *cât se cere:*

„Se face o mămăligă mai moale, dintr-un litru de lapte şi mălai *cât se cere*".

(Marin [1936] 2005: 258)

În acest din urmă caz, este posibil însă ca expresia *cât se cere* să fie şi un echivalent pentru *cât cuprinde,* de care ne vom ocupa într-un text viitor; această din urmă expresie implică ajustarea reciprocă a cantității ingredientelor, unele în raport cu altele.

Şi Maria Pârvulescu, la finele interbelicului, foloseşte două variante stilistice ale expresiei în discuție. Autoarea prescrie, de exemplu:

„[...] punem [...] apă şi sare *cât trebuie* [...].",

(Pârvulescu 1938: 5)

caz în care *cât trebuie* pendulează între statutul de determinativ al grupului nominal *apă şi sare* – „apă şi sare *cât(ă) trebuie*" – şi cel de circumstanțialial de cantitate: „punem [...] *cât trebuie*". Pe de altă parte, în acelaşi text, întâlnim şi situația în care cantitatea indicată prin expresia *cât trebuie* – oricum vag aproximată şi, de fapt, dificil de decodat în absența competenței culinare „practice" – este nuanțată prin prezența unui verb modal. În acest fel, indicarea vagă, aproximarea sunt asumate de emițător în plan retoric, iar pronumele personal în acuzativ *ne* sugerează o relație de „complicitate" între acesta şi receptor:

„[...] strângem [rântaşul] cu apă *cât credem că ne trebuie*".

(Pârvulescu 1938: 4)

Şi de această dată, remarcăm oscilația expresiei *cât (credem că) ne trebuie* între statutul de adjectival şi cel de adverbial.

BDD-A26951 © 2017 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 02:12:07 UTC)

În alte texte însă, statutul de adverbial al expresiei *cât trebuie* este dincolo de orice îndoială:

„Amestecăm şi luăm din ele *cât trebuie.*”,

(Racoviță 1934: 230)

„[...] sărezi şi piperezi *cât trebuie*”.

(Bacalbaşa 1935: 435)

Şi în această situație, semnalăm totuşi o variație stilistică: Simona Racoviță foloseşte uneori, pe post de circumstanțial de cantitate, propoziția condițională *de trebuie* (cu sensul, evident, „dacă trebuie”), în locul deja „clasicei” propoziții circumstanțiale *cât trebuie:*

„[...] *de trebuie,* punem ulei”.

(Racoviță 1934: 217)

După acest moment, expresia *cât(ă) trebuie* dispare din cărțile de bucate româneşti, rămânând, desigur, în uzul curent al gospodinelor.

trebuincios, -oasă adj., **trebuitor, -oare** adj.

O variantă a expresiei *cât(ă) trebuie* este adjectivul *trebuincios, -oasă,* astăzi învechit. Îl întâlnim încă din prima carte de bucate tipărită pe teritoriul actual al României:

„[...] să presari peste el silitra *trebuincioasă* [...]”.

(Kogălniceanu – Negruzzi [1841] 1978: 75)

Sub această formă şi asociat exclusiv cu *sarea*, lexemul reapare, meteoric, la începutul secolului următor:

„[...] sarea *trebuincioasă* [...].”,

(Comşa 1902: 214)

dar şi la sfârşitul perioadei interbelice:

„[...] se dă sarea *trebuincioasă* [...]”.

(Constantinescu 1937: 18)

Totuşi, în 1938, adjectivul era deja perceput ca învechit. O dovadă în acest sens o constituie faptul că, în aceeaşi carte de bucate a Elenei Constantinescu, sintagma *sarea trebuincioasă* – deja extrem de rar folosită – este concurată de sintagma, mult mai modernă, *sarea necesară* (Constantinescu 1937: 13), încă în uz în zilele noastre.

De altfel, încă de la jumătatea secolului al XIX-lea, adjectivul *trebuincios, -oasă* era concurat de mai recentul *trebuitor, -oare,* asociat adesea (dar nu exclusiv) cu *sarea.* Acesta apare încă din cartea de bucate publicată la tipografia lui Christ. Ionnin în 1865:

„[...] amestecă în acea apă făina potrivită şi sarea *trebuitoare* [...].”,

(Ionnin 1865: 32)

unde lexemul *trebuitoare*, care aproximează cantitatea, este un sinonim contextual explicit pentru adjectivul *potrivit*, care-l precedă; ambele semnifică, de fapt, „atât cât (ştim că) este necesar”, sens care implică o relație de complicitate între participanții la comunicarea mediată de rețetă.

BDD-A26951 © 2017 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 02:12:07 UTC)

Formulări similare apar şi în secolul XX. Le găsim, de exemplu, în lucrările semnate cu iniţialele A. St.:

„[...] sarea *trebuitoare* [...]"

(A. St. 1915: 33)

şi M.S.:

„[...] sarea şi farina*trebuitoare* [...]".

(M.S. 1929: 154)

De remarcat că, uneori, doamna M.S. simte nevoia să restrângă şi să particularizeze explicit sensul adjectivului *trebuitoare,* deşi cantitatea pe care o desemnează acesta rămâne aproximativă:

„[Pui] sarea *trebuitoare (puţină)*".

(M.S. 1929: 122)

La finele interbelicului, Maria Pârvulescu foloseşte acelaşi adjectiv, pe care îl include într-o propoziţie calificativă formulată stângaci:

„[...] se adaugă smântâna, *cât este trebuitoare* [...]".

(Pârvulescu 1938: 25)

Se poate observa cu uşurinţă (1) că expresia *cât este trebuitoare* este o variantă pentru expresia *cât(ă) trebuie* şi (2) că, la fel ca în cazul acesteia din urmă (cf. *supra*), expresia *cât este trebuitoare* oscilează între statutul de determinativ adjectival şi cel de circumstanţial de cantitate.

Mai trebuie menţionat că DEX (2009) include lexemul *trebuitor* cu menţiunea „(Rar)". De fapt, atât *trebuitor* cât şi *trebuincios* sunt lexeme dispărute sau pe cale de dispariţie din uzul curent, rămânând numai în vocabularul pasiv al locutorilor. Cărţile de bucate mai vechi au o contribuţie importantă în acest sens.

trebuinţă s.f.

Aceeaşi afirmaţie se poate face şi despre substantivul *trebuinţă*, folosit rareori în zilele noastre şi considerat – fie şi tacit – drept învechit. DEX (2009) îl echivalează, pe bună dreptate, cu „nevoie, necesitate".

Sintagma cel mai des folosită în cărţile de bucate pe care le-am consultat este *după trebuinţă,* cu sensul evident „atât cât este necesar". O întâlnim adesea,uneori cu variante stilistice, începând din a doua jumătate a secolului al XIX-lea şi până spre finalul interbelicului.

Probabil, prima apariţie a sintagmei *după trebuinţă* într-o carte de bucate românească este în lucrarea apărută la tipografia lui Ionnin:

„[...] adaogă, *după trebuinţă,* destul bob curăţat şi fiert în apă.",

(Ionnin 1865: 19)

în care inserarea adjectivului *destul* în context imediat ulterior – „*după trebuinţă, destul* bob" – este, desigur, redundantă semantic, chiar dacă, poate, justificată din punct de vedere morfologic, având în vedere că sintagma *după trebuinţă* are funcţie de circumstanţial, iar adjectivul *destul* este un determinativ substantival.

Sintagma în discuţie reapare apoi în cel de al doilea deceniu al secolului XX, în cartea semnată cu iniţialele A. St.:

BDD-A26951 © 2017 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 02:12:07 UTC)

„[...] batem un ou sau mai multe, *după trebuință*”.

(A. St. 1915: 19)

O întâlnim, din nou, cincisprezece ani mai târziu, la Gabriela Tăzlăuanu:

„Se fierbe o cantitate de macaroane, *după trebuință* [...]”.

(Tăzlăuanu 1930: 109)

În exemplul de mai sus, constatăm că sintagma *după trebuință* are rolul de a întări caracterul nedefinit, doza de subiectivitate sugerate de aprecierea cantitativă vagă, aparent accesibilă numai „inițiaților”, *o cantitate de.*

În alt loc, aceeaşi autoare adaugă „gustul” drept încă un factor menit să confere un caracter vag indiciilor de cantitate:

„Cantitățile le facem *după trebuință şi gust*[2][...]”.

(Tăzlăuanu 1930: 69)

Pentru ultima oară în interbelic – şi, în general, în materialele consultate –, sintagma reapare în lucrarea din 1937 a Elenei Constantinescu:

„[...] după fierbere, se bate cu un ou sau mai multe, *după trebuință* [...].”,

(Constantinescu 1937: 7)

unde explicitează necesitatea ca aprecierea cantității (a numărului de ouă) să fie vagă la primul nivel de lectură, dar, implicit, uşor de estimat de o cititoare expertă în practica gastronomică.

Substantivul *trebuință* apare însă nu numai în sintagme, ci şi în expresii. Astfel, la începutul secolului XX, Ecaterina Comşa optează pentru exprimarea aceleiaşi idei de „(atât) cât este necesar” prin expresia *până cere trebuința:*

„[...] apoi serviți, sau păstrați punând cratița în alt vas cu apă caldă *până cere trebuința* [...].”

(Comşa 1902: 75)

şi *cât ar cere trebuința:*

„[...] să punem peste [carne], *cât ar cere trebuința*, apă fierbinte şi niciodată apă rece [...]”.

(Comşa 1902: 125)

De remarcat că expresia *până cere trebuința* este o „unitate de măsură” (specifică limbajului gastronomic) pentru timp, iar *cât ar cere trebuința* se referă la cantitate.

O expresie asemănătoare cu aceasta din urmă, de care diferă exclusiv prin timpul verbului, foloseşte şi doamna M.S.:

„[...] pe când fierbe [apa], dai în ea [sic!] vreo ½ oca de oțet [...], zahăr *cât cere trebuința* [...]”.

(M.S. 1929: 161)

Doamna M.S. foloseşte totuşi şi sintagma, mai frecventă în epocă, *de trebuință* (la care ne-am referit anterior), pe care însă o introduce în propoziția circumstanțială *cât este de neapărată trebuință* şi o intensifică adăugându-i adjectivul *neapărată*, menit a conferi sintagmei un plus de „urgență”:

[2] De sintagma *după gust* ne vom ocupa într-un articol viitor.

BDD-A26951 © 2017 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 02:12:07 UTC)

„[...] punem câte nițică zeamă, însă nu mai mult decât este *de neapărată trebuință* [...]”.

(M.S. 1929: 13)

Prin adăugarea intensificatorului, cantitatea la care trimite sintagma este micşorată.

Concluzii

1. Cărțile de bucate sunt un „rezervoar” lexical; ele merită studiate din perspectivă lingvistică, pentru că astfel descoperim sensuri uitate, lexeme şi forme gramaticale ieşite din uz.

2. Sensurile unora dintre sintagmele şi expresiile care apar în cărțile de bucate (românești) sunt dificil de descifrat în absența practicii gastronomice; există cazuri în care cunoştințele lingvistice sunt necesare, dar nu suficiente.

3. În mod special, aprecierea cantităților este vagă, subiectivă, iar decodarea depinde de competența extralingvistică, culturală, a receptorului rețetei.

4. Aparent paradoxal, indicii cu privire la cantitate sunt adesea lexeme derivate de la verbul modal *a trebui*, precum şi sintagme şi expresii cu derivate ale acestuia.

5. De regulă, construcțiile cu verbul *a trebui* aproximează cantități mici; la unii autori, pentru a nu exista dubii, sensul construcțiilor este restrâns prin adăugarea între paranteze a precizării *puțin(ă).*

6. Expresia *cât trebuie* şi variantele şi derivatele acesteia implică o relație de complicitate între emițător şi receptor; se presupune că acesta din urmă ştie „cât trebuie” (ce cantitate este necesară) şi nu mai este nevoie să i se precizeze.

7. Uneori, această relație de complicitate este indicată suplimentar prin folosirea formei scurte a pronumelui personal în acuzativ, persoana întâi plural, *ne* (*cât ne trebuie*), care îi desemnează pe cei doi participanți la actul de comunicare.

8. Expresia *cât trebuie* şi variantele morfologice ale acesteia (*câte ți-or trebui, cât ar trebui* etc.) sunt asociate cu *zahărul*, în timp ce adjectivele *trebuitor* şi *trebuincios* determină, cel mai adesea, substantivul *sare.*

9. Expresia *cât trebuie* oscilează, de multe ori, între statutul de adjectival şi cel de adverbial, între funcția sintactică de determinativ nominal şi cea de circumstanțial de cantitate.

10. În cartea de bucate a lui Kogălniceanu şi Negruzzi (1841), în afară de *cât trebuie* apărea şi expresia redundantă semantic *cât cere trebuința.* La Sanda Marin (1936) apare şi expresia impersonală, sinonimă *cât se cere.*

11. Expresia *cât trebuie* a fost reperată pentru ultima oară într-o carte de bucate românească în anul 1938.

12. O caracteristică stilistică interesantă a textelor analizate este aceea că autorii folosesc, în exclusivitate, fie adjectvul *trebuincios*, fie sinonimul său, *trebuitor.* Cel dintâi apare numai la Kogălniceanu şi Negruzzi (1841), Comşa (1902), Constantinescu (1937); cel de al doilea se întâlneşte exclusiv la Ionnin (1865), A. St. (1915), M.S. (1929), Pârvulescu (1938).

BDD-A26951 © 2017 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 02:12:07 UTC)

13. În perioada interbelică, adjectivul *trebuincios* (identificat, pentru ultima dată, în 1937) începe să iasă din uz, fiind înlocuit de *necesar*, folosit şi astăzi. Tot atunci (1938) dispare din uz şi adjectivul concurent *trebuitor*.

14. Sintagma *după trebuinţă* se întâlneşte pentru prima dată în 1865 (Ionnin) şi reapare în 1915 (A. St.), fiind în uz până în perioada interbelică (Tăzlăuanu 1930, Constantinescu 1937).

15. Şi această sintagmă are variante stilistice – mai stângace: *până cere trebuinţa* (1902), *cât cere trebuinţa* (1929) sau mai inspirate: *cât este de neapărată trebuinţă* (1929).

BIBLIOGRAFIE

A.St. 1915 = *Cea mai nouă carte de bucate cu peste 600 reţete alese...* de A. St. Bucureşti, 1915.

Bacalbaşa 1935 = Bacalbaşa, Constantin C., *1501 feluri de mâncări. Carte de bucătărie.* Bucureşti: Socec, DL 1943; Tipografia ziarului Universul, 1935.

Comşa 1902 = Comşa, Ecaterina, *Buna menajeră...* Bucureşti: Socec, 1902.

Constantinescu 1937 = Constantinescu, Elena, *Bucătăria gospodinei române.* Bucureşti: Tirajul, 1937.

Drăghici [1846] 2005 = *Reţete cercate în număr de 500 din bucătăria cea mare a lui Robert, întâiul bucătar al curţii Franţei, potrivit pentru toate stările.* Tradus de postelnicul Manolachi Drăghici [Iaşi: Albina, 1846]. Ediţie de Olga Rusu şi Constantin-Armand Vizitiu. Iaşi: Opera Magna, 2005.

Ionnin 1865 = **** Bucătăria română*, Bucureşti: Christ. Ionnin, 1865.

Kogălniceanu – Negruzzi [1841] 2005 = Kogălniceanu, Mihail; Negruzzi, Costache, *200 de reţete cercate de bucate, prăjituri şi alte trebi gospodăreşti.* Iaşi: Timpul, [1841, 1846] 2005.

M.S. 1929 = *Noua carte de bucate, conţinând peste 2000 de reţete încercate din bucătăria tuturor popoarelor civilizate, lucrată şi aranjată în ordine alfabetică de dna. M.S. ...* Bucureşti: Socec, 1929.

Marin [1936] 2005 = Marin, Sanda, *Carte de bucate.* Bucureşti: Humanitas, [1936] 2005.

Pârvulescu 1938 = Pârvulescu, Maria, *Carte de bucate.* Deva, 1938.

Procopiu 1931 = Procopiu, Emil, [Stamate Bucătaru], *Reţete de mâncări din bucătăria veche.* Câmpulung, 1931.

Racoviţă 1934 = Racoviţă, Simona, *Meniuri pentru întreg anul cu reţetele necesare. Reţete româneşti şi străine.* Sibiu, 1934.

Tăzlăuanu [1930] = Tăzlăuanu, Gabrielle, *Carte de bucate foarte necesară unei bune gospodine.* Bucureşti: Cartea românească, [1930].

PHRASES WITH *A TREBUI (MUST, SHOULD, HAVE TO)* IN ROMANIAN COOKBOOKS

(Abstract)

The text analyses, in a diachronic perspective, adjectival and adverbial phrases with the verb *a trebui* (*must, should, have to*) in Romanian cookbooks. In most cases, such phrases are NP determiners; they are also quantity circumstantials. They have a wide stylistic variety, both synchronically and diachronically. Some of their forms and meanings, identified in cookbooks have not been registered in Romanian dictionaries so far.

Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti" al Academiei Române, Bucureşti, Calea 13 Septembrie nr. 13
mariana_net15@yahoo.com

BDD-A26951 © 2017 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 02:12:07 UTC)